

Οικονομία ανέβησε κατὰ τῆς ἀποτροπαίου ταύτης προτάσεως, οἱ δὲ νόμοι τῆς Προσφορᾶς καὶ Ζητήσεως ἀπέστρεψαν ἀπ' αὐτῆς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῶν ὄψιν. Τὰ ἡμερομίσθια, ἅτινα κωλύουσι μόνον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ν' ἀποθνήσκωσιν, εἶνε τὰ μόνὰ ἡμερομίσθια, μοὶ εἶπον, ἅτινα πρέπει νὰ τοῖς δίδωσι. . . Καὶ διατί; Διότι οἱ γεωργοὶ ἐξαναγκάζονται νὰ τὰ δέχωνται! Καλὰ λοιπόν! τοῖς ἀπήντησα. Ὁ καὶ ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζονται πλέον νὰ τ' ἀποδέχωνται. Συνήθροισα τότε τὰς ἀτομικὰς μου δυνάμεις. . . Ἐγραψα εἰς φίλους μου καὶ ἀπέστειλα τινὰς τῶν ταλαιπώρων τούτων εἰς μέρη τινὰ τῆς Ἀγγλίας, ἔνθα ἡ ἐργασία τῶν θά ἡμεῖς βετο ἐπαρκέστερον, αἵτινες ἐνέργειά μου ὑπῆρξαν τόσαι ἀφροσύναι κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ. Σὰς τὸ εἶπον, κατόπιν τούτων, δὲν μοὶ εἶνε πλέον δυνατόν νὰ ἐπιστρέψω ἄλλοτε ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο. Ἔστω! Ἐγενόμην ὅμως γνωστὸς εἰς Λονδῖνον καὶ δύναμαι ν' ἀνοίξω καταλόγους συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ἐκεῖνων. Οἱ ἐπονεῖδιστοι νόμοι τῆς Προσφορᾶς καὶ Ζητήσεως δὲν θὰ εὗρωσι πλέον παθητικὸς ὑποτασσόμενος γεωργοὺς εἰς τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο, ἡ δὲ ἀνοικτίμων Πολιτικὴ Οἰκονομία θὰ βιασθῇ νὰ δαπανήσῃ συμπληρωτικὰ τινὰ ποσὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τὸσον βεβαίως, ὅσον εἶνε βέβαιον ὅτι εἰμαι, ναί, ὁ ριζοσπάστης, ὁ κοινωνιστής, ὁ ἀνατροπεύς ἐκεῖνος Ἰούλιος Γκραῦ.

Ἡ γέρθη, ἐζήτησε διὰ νεύματος συγγνώμην ἐπὶ τῇ θέρμῃ τοῦ λόγου του... καὶ περιῆλθεν εἰτα τὸ δωματίον.

Ἡλεκτρισθεῖσα ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ, ἡ Μέρση τὸν ἐμμήθη.

Ὅταν ἐκεῖνος, στραφεὶς, εὗρέθη κατέναντι αὐτῆς, τὸ βαλάντιόν της ἦτο εἰς τὴν χεῖρά της.

— Δέχθητε τὸν ἀσήμαντον ὀβολόν μου, τῷ εἶπε ζωηρῶς, ἐνῶ παροδικὸν ἐρύθημα διεχέετο ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της, ὑπομενούσης τὸ βλέμμα του.

— Ὅχι! ὄχι!... εἶπεν ἐκεῖνος ὑπομειδῶν, μολοντί εἰμαι εἰς τῶν θεραπόντων τῆς ἐκκλησίας μας, δὲν φέρω μεθ' ἐμοῦ πάντοτε τὸν κορβανὴν τοῦ ἐλέους.

Ἡ Μέρση ἐπειράθη νὰ τὸν πείσῃ νὰ λάβῃ τὸ βαλάντιόν της.

— Μὴ μ' ἐκθέτετε εἰς πειρασμόν! ἀντεῖπεν ἐκεῖνος. Μάθετε ὅτι τὸ πρὸς ἀμαρτίαν εὐολισθότερον ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων πλάσμάτων εἶνε ὁ κληρικὸς, δοκιμαζόμενος ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ μιᾶς συνεισφορᾶς.

Ἡ Μέρση ἐπέμεινε καὶ ἐπέτυχεν.

Ἐδοκίμασε καὶ ὁ ἴδιος τὴν ὀρθότητά της παρατηρήσεώς του περὶ τῆς ἀνθρωπίνης τῶν κληρικῶν φύσεως, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν τοιαύτης παρακλήσεως καὶ ἐπιμονῆς, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ προτεταμένου βαλαντίου ἐν νόμισμα.

— Ἀφοῦ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ λάβω. . . Ἰδοὺ λαμβάνω! εἶπεν. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλὸν παράδειγμα ὅπερ δί-

δετε! Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συνδρομὴν ἣν ὅλως ἐγκαρδίως προσφέρετε! Ποῖον ὄνομα θὰ ἐγγράψω εἰς τὸν κατάλογόν μου;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης κατέπεσαν τεταπεινωμένοι.

— Μὴ ἐγγράφετε ὄνομα, εἶπε χαμηλοφώνως. Ἡ προσφορὰ μου εἶνε ἀνώνυμος.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει εἰσέτι, ἡ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἠνεῳγή.

Πρὸς ὑψίστην της ἀνακούφισιν. . . καὶ πρὸς μεγίστην ἐνδόμυχον δυσθυμίαν τοῦ Ἰουλίου. . . ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ καὶ ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ εἰσῆρχοντο ὁμοῦ.

— Ἰούλιε! . . . ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. . . ἐνοῦσα τὰς χεῖρας εἰς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως.

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΝΗΣ

LOUIS LOURINE

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα

Ἀνέγνωσά που ὅτι τὸ ὕδωρ σπουδαῖον μέρος διεδραμάτισεν ἐν τῷ περιπετειώδει βίῳ τοῦ λόρδου Βύρωνος. Πολλὰκις εἶδον τὸν εὐγενῆ ποιητὴν ἀναχωροῦντα τοῦ κόλπου τῆς Γενούης καὶ χωροῦντα πρὸς τὴν θάλασσαν μετ' ἡν θρασεῖαν γαλήνην γέροντος ναύτου. Ἰνα λύσῃ γελοῖαν τινὰ δυσκολίαν, διῆλθε τὸν Τάγον, οὐτινος τὸ ταχύ ῥεύμα ἐξέθετεν αὐτὸν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ. Ἐσπέραν τινὰ ἐν Βενετίᾳ ἐξῆλθε μεγάρου τινὸς τῆς μεγάλης διώρυγος καὶ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ ἀπλούστατα εἰς τὴν γόνδολάν του, ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα, ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν του νηχόμενος. Τὴν ἐπιούσαν ἠθέλησεν, ἐπαναλαμβάνων τὴν παραφροσύνην ταύτην, νὰ διαφύγῃ τῶν κωπῶν τῶν γονδολερετῶν αἵτινες εἶχον ἐκφοβίσῃ τὸν ἀπτόητον ποιητὴν τῆς προτεραιᾶς· διῆλθε λοιπὸν τὴν αὐτὴν διώρυγα, κολυμβῶν μετὰ τοῦ δεξιῦ βραχίονος καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατῶν μικρὸν φανὸν φωτίζοντα τὸν δρόμον του ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ τῶν γονδολῶν. Ἐπὶ τέλους, χωρὶς νὰ ἔχῃ Ἡρῶ τινὰ, ὥραϊαν ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης ἀναμένουσαν αὐτὸν μεστὴν ἔρωτος, ὁ ποιητικὸς κολυμβητὴς διῆλθε τὸν Ἑλλησποντον, πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν ἵνα λύσῃ τὸ ζήτημα περὶ οὐ συνεζήτουν οἱ σοφοί, περὶ τῆς πραγματικότητος τῶν συνεντεύξεων τοῦ Λεάνδρου.

Κατὰ τὸ πρῶτον εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξειδεῖν του ὁ λόρδος Βύρων ἔστη πρῶϊαν τινὰ εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου τῆς Ἀβύδου. Συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Στεφάνου καὶ τοῦ κυρίου Ἐκενήδ, ὑποπλοίαρχου τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ὁ ποιητὴς ἐφόρει παράδοξον ἐνδυμασίαν δι' εὐγενῆ οἶος ἦτο καὶ διὰ τὴν ὑπερφημίαν του. Εἶχε λευκὴν περισκελίδα, βαμβακερὸν ἐσωκάρδιον καὶ σκιᾶδιον ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ! . . . Ὁ Στέφανος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἀνῆψαν τὰ τσιμβούκιά των· ὁ Βύρων ἐκάθησε τε-

θλιμμένος ἐπὶ πλατέος λίθου, συντετριμμένος σχεδόν, οὐτινος αἱ σχισμάδαι ἦσαν πλήρεις χόρτων καὶ ἀνθυλλίων. Ἐπὶ μακρὸν ἐθεώρησε τὴν θαυμασίαν μεγαλοπρέπειαν, ἣν ἐξέτεινε πρὸ αὐτοῦ ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ἀνθισμένη φύσις, ὑπετονθόρυσσε στροφὰς τινὰς ὡς ἀναμφιβόλως ἡύτοσχεδιάζεν· εἰτα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐρρέμβασε.

Τὸ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόρδου Βύρωνος ἐκτυλισσόμενον θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπέστατον καὶ ἀντάξιον μεγάλου ποιητοῦ· ἡ δύνατο ταῦτοχρόνως νὰ βλέπῃ, ἐκ τοῦ πλησίον εἶτε μακρόθεν, τὸν Ὀλυμπον, τὰς πεδιάδας τῆς Ἀσίας, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰς νήσους τῶν Πριγκήπων καὶ τὸν Βόσπορον. Ἐν ταῖς στροφαῖς τὰς ὁποίας ἡύτοσχεδίασε πρὸς τιμὴν τοῦ λαμπροῦ τούτου πανοράματος, ὁ Βύρων ἔλκει, μοὶ φαίνεται, περὶ ἐπιγείου παραδείσου· ὁ θαμβωθεὶς αὐτοσχεδίαστὴς εἶχε δίκαιον· οὐδεὶς ἕτερος ἀπὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς παράδεισος. . .

— Τί σκέπτεσαι, μυλόρδε; ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκενήδ, ἀφ' οὗ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμον τοῦ εὐγενοῦς συνταξειδιώτου του.

— Μὰ τὸν Θεόν! οὔτε τὴν Ἀγγλίαν σκέπτομαι, ἡ ὁποία με καταράται, οὔτε τὴν σύζυγόν μου, ἡ ὁποία με μισεῖ, οὔτε τοὺς φίλους μου. . . οἱ ὁποιοὶ δὲν με ἀγαποῦν!

— Σκέπτεσαι τὴν δόξαν, μυλόρδε;

— Ναί, ἀκριβῶς. . . σκέπτομαι τὴν ἐρωτικὴν δόξαν τοῦ ὥραίου Λεάνδρου! Εὐρισκόμεθα ἴσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου· ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης, ὁ εὐδαίμων ἐραστὴς ἰερείας τῆς Ἀφροδίτης, ὥρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐν ᾧ προσήγγιζεν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἐπνίγει δίκην ἀδεξιοτάτου τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὅμως δὲν ἀπέχει πολὺ ἐντεῦθεν ἡ ἀπέναντι ὄχθη· ὁ πορθμὸς ἔχει πλάτος ἐνὸς μιλίου περίπου καὶ ρωμαλέος τις κολυμβητὴς δύναται νὰ τὸν διέλθῃ ἀνέτως, αἶ;

— Δοκίμασε, μυλόρδε! . . .

— Μὰ τὴν πίστιν μου! θὰ δοκιμάσω. . .

— Πότε;

— Ἀπόψε, μετὰ μίαν στιγμὴν, εὐθὺς. . . σοὶ τὸ ὀρκίζομαι!

— Δυστυχῇ μου Λεάνδρε, χωρὶς ἄλλο θ' ἀγαπᾷς περιπαθῶς κάμμιαν χαρίεσσαν Ἡρῶ.

— Δὲν ἀγαπῶ ἰέρειαν τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλ' αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀφροδίτην!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ μυστηριώδης αὐτὴ θεὰ τῶν Δαρδανελλίων;

— Δὲν εἰζύρω. Ὁ Στέφανος καὶ ἐγὼ τὴν εἶδομεν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, τὴν παρηκολουθήσαμεν καὶ τὴν ἐθαυμάσαμεν, ἰδοὺ τὰ πάντα. Βραδύτερον, ἐνθυμήθη τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ πλάσμα καὶ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ τὸ ἐπανίδω. . . διότι τὴν ἀγαπῶ!

— Εἶνε τουρκικὴ Ἀφροδίτη; . . .

— Ἑλληνικὴ. . . γεννηθεῖσα ἐν Χίῳ, ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τῶν οὐρανίων καὶ γῆινων μεγαλοπρεπειῶν!

— 'Η θεὰ εἶναι δούλη ἢ μεγάλη κυρία, ἐλευθέρα ἢ ὑπάνδρος;

— Ὑπάνδρος...

— Σύζυγος τοῦ 'Ηφαίστου;

— Σύζυγος ἀνδρὸς φρικωδέστερου, μισητοτέρου τοῦ δυσμόρφου σιδηρουργοῦ τοῦ μυθολογικοῦ οὐρανοῦ. Σύζυγος παλαιοῦ ἐμπορίου τῆς νήσου Ρόδου, ἡλιθίου, ὀκνηροῦ, ὅστις διάγει τὸν βίον του λησμονῶν τὴν σύζυγόν του καὶ τρώγων ὀπιον... θὰ τὸν τιμωρήσω.

Ὁ 'Εκηνὴδ ἐγέλασε διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ποιητοῦ.

— Στέφανε! ἐφώνησεν ὁ λόρδος Βύρων ἀποταθείς πρὸς τὸν πιστὸν ὑπρέτην του, ἀκουσόν με, διὰ νὰ ὑπακούσης καλῶς: τὰ κοσμήματά μου, χρήματα καὶ μίαν λέμβον! Θὰ διέλθω τὸν πορθμὸν νηχόμενος, σὺ δὲ θὰ μὲ παρακολουθῇς μακρόθεν ἐντὸς τῆς λέμβου· ὅταν φθάσω εἰς τὴν ἀντικρὺ ἀκτὴν θὰ ζητήσω φιλοξενίαν παρὰ τοῦ ἀχρείου ἐκείνου ὀπιόφραγος· θὰ ἴδω τὴν σύζυγόν του, θὰ τῇ ὁμιλήσω, θὰ γονυπετήσω ἐνώπιόν της... σὺ θὰ περιμένῃς τὰς διαταγὰς μου εἰς τινὰ καλύβην ἐλεήμονός τινος χωρικοῦ τοῦ τόπου.

Ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς μάτην ἀντέλεξεν ὁ εὐγενὴς φίλος του ἀπεφάσισε νὰ ἐξωθήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμίαν μέχρι τῆς ρωμαντικωτάτης ἀφροσύνης. Ὁ λόρδος Βύρων πολλάκις ἐφαντάσθη νὰ ὑποκριθῇ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐρανίζετο ἀπὸ τῆς ἱστορίας τῶν ποιητικῶν διασημοτήτων ὅλων τῶν λαῶν· ἐδοκίμασε νὰ παραστήσῃ, ἐπὶ τοῦ 'Ελλησπόντου, τὸ χαριέστατον πρόσωπον τοῦ Λεάνδρου.

Ἐπὶ τέλους ὑπετάχθησαν, εἰς τὰς παιδαριώδεις σκέψεις τοῦ εὐφυοῦς τούτου εὐγενοῦς, ὅστις ἦτο εὐπιστος ὡς μαθητῆς, ἐνθουσιῶν ὡς ποιητής, υπερέφρων ὡς πατρίκιος τῆς 'Αγγλίας. Ἡ λέμβος καὶ αἱ προμήθειαι ἡτοιμάσθησαν· ὁ ὑποπλοίαρχος μετέβη μόνος εἰς τὸν δρόμονα του. Ὁ λόρδος Βύρων ἐρίφη εἰς τὰ ὕδατα, ἐνδεδυμένος καθ' ὁλοκληρίαν ὁ δύσμοιρος Στέφανος ἤρξατο κωπηλατῶν, ἀνήσυχος καὶ δεόμενος καθ' ἅπαν τὸ διάστημα, ἐν ᾧ παρετῆρει ἀσχετοῦ ἀντικρὺ τὴν κεφαλὴν τοῦ αὐθέντου του.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ὁ λόρδος Βύρων ἦτο εἰς ἄκρον κεκοπιακῶς, ἔτρεμε καὶ ἡσθάνετο ἑαυτὸν λιποθυμοῦντα· κατελήφθη ὑπὸ πυρετοῦ καὶ εὐτυχῆς διελογίσθη ὅτε ἀλιεύς τις προσέφερεν αὐτῷ φιλοξενίαν, παρακαλέσας αὐτὸν ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἀθλίαν καλύβην του.

Ὁ πτωχὸς Τοῦρκος παντελῶς ἡγνόει τὸν βαθμὸν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ φιλοξενουμένου αὐτοῦ· περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ ἢ τῆς περιουσίας τὸν ἔκρινε μόνον ἐκ τῆς ἀπλῆς ἐνδυμασίας του. Εὐτυχῶς διὰ τὸν εὐγενὴ τὸν φοροῦντα λευκὴν περισκελίδαν καὶ βαμβάκερον ἐσώκαρδιον, ὁ ἀλιεύς παρετῆρσεν, εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ λόρδου Βύρωνος, δακτυλίους καὶ πολυτίμους λίθους· ἐκτός

δὲ τούτου ὁ προφανὴς σεβασμὸς τοῦ Στεφάνου πρὸς τὸν συνταξιδιώτην του προσέθετεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του παράδοξόν τι εἰς τὸ μυστήριον ὅπερ ἔτι δὲν ἐμάντευε· τῷ ἐφάνη ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ πρὸς μέγαν τινὰ βεζύρη, πρὸς ὑπουργόν τινα τοῦ σεραγίου, ἀσμενίζοντα εἰς τὸ νὰ ἐπισκέπτηται τὸν λαόν τῆς αὐτοκρατορίας, ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον ἐνδυμασίαν μικροεμπορίου ἢ Ἰταλοῦ τυχοδιώκτου. Ἡ σκύνθη διὰ τὴν οἰκτρὰν φιλοξενίαν ἦν προσέφερε πρὸς τοιοῦτον ἐπισκέπτην· δι' ὃ ἐξελθὼν λάθρα τοῦ οἰκίσκου τοῦ ἔσπευσε νὰ κοινοποιήσῃ τὸ συμβᾶν τοῦτο πρὸς πλούσιον γείτονά του. Ὁ γείτων ὠνομάζετο Μπακρῆς, ἐξασκῆσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ἐμπόριον ἐν τῇ νήσῳ Ρόδῳ, κάτοχος δὲ μεγίστης περιουσίας καὶ θαυμασίας γυναικός· ἡ ὥραία αὕτη Ἑλληνὶς ὠνομάζετο Αἰκατερίνη καὶ ὁ λόρδος Βύρων τὴν θαυμασίαν καλλονὴν ἐσκέπτετο ὅταν πρὸ ὀλίγου ἔλεγε: Δὲν εἶναι ἱέρεια ἀλλ' αὕτη αὕτη ἡ Ἀφροδίτη!...

Ἐπάρχει θεὸς διὰ τοὺς περιηγητάς, διὰ τοὺς ποιητάς, διὰ τοὺς ἐραστάς, δι' ἅπαντας τοὺς ἄφρονες τοῦ κόσμου τούτου· ὁ λόρδος Βύρων κοιμηθεὶς ἐν τῇ καλύβῃ ἀλιεύς, ἐξύπνησεν ἐντὸς αἰθούσης, ἥς ἡ πολυτέλεια ἐπραγματοποιεῖ πάσας τὰς φαντασίας τοῦ ἀνατολικοῦ πλούτου. Ὁ Μπακρῆς τῷ προσέφερε καπνοσύριγγα καὶ εὐώδη καπνόν, εἰπὼν αὐτῷ εἰς Ἰταλικὴν διάλεκτον, ὅτι τοῦτο ἦτο προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ λοιμοῦ. Ἡ οἰκοδεσποινα καθήμενη ἐπὶ τοῦ διβανίου, ἡγέρθη τάχιστα ἵνα τῷ προσφέρῃ γλυκίσματα. Ἐπηρεῖται τῷ ἐκόμισαν καφέ, μῦρα καὶ ὕδωρ. Κεκλιμένος ἐπὶ πλατέος προσκεφαλαίου καὶ τὰ βλέμματα ἐστραμμένα κατὰ τὸ ἥμισυ πρὸς τὴν ὥραιαν σύζυγον τοῦ οἰκοδεσπότου, ὁ λόρδος Βύρων ἀνεμνήσθη τῶν παρηγορητικῶν λόγων οὓς ὁ Μωάμεθ ἀπευθύνει πρὸς τοὺς σφοδρῶς ἐρώντας ἐκ τῶν ὑπηκόων του: «Τὰ ρόδα ἐφ' ὧν θέλει καθῆσθαι ὁ γνήσιος πιστός, οἱ φοῖνικες, αἱ πορτοκαλέαι, τὰ εὐώδη δένδρα, ἅτινα θὰ τὸν καλύπτωσι διὰ τῆς αἰωνίας αὐτῶν σκιᾶς, αἱ κρήναι, αἵτινες θὰ ρέωσι μετ' Ἰσοῦ ἡδέος ψιθύρου ὁμοίου πρὸς τὸν τῆς μουσικῆς, πάντα ταῦτα οὐδὲν εἰσὶ, πρὸ τῶν ἐξαισίων καὶ θελκτικῶν οὐρὶ τὰ ὅποια τὸν ἀναμύνουσιν!...» Ὁ λόρδος Βύρων ἐβλεπεν ἡδὴ ἐαυτὸν ἐντὸς τοῦ μαγικοῦ παραδείσου τοῦ προφήτου· οὐδὲν ἐξισοῦτο πρὸς τὸ ἀνίερνον τοῦτο οὐρὶ ὅπερ ὠνομάζετο Αἰκατερίνη!

Νεανίς τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ αὐθέντου τῆς, ποτὸν ὅπερ ὁ Μπακρῆς ἤρξατο νὰ πίνη μετὰ μειδιάματος ἀρρήτου ἡδονῆς. Ἐξηπλώθη χαῦνος, ἀπεχαιρέτισε τὴν σύζυγόν του πέμπων αὐτῇ ἀσπασμούς, ἐχειρέτισε τὸν φιλοξενούμενον αὐτοῦ καὶ ἐψιθύρισε, διὰ συγκινημένης καὶ τεθλιμμένης φωνῆς.

— Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ ταξιδίου μου εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων!

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Παραράματα: Ἐν σελίδι 256, στίχῳ 2, ἀντὶ λευκά, ἀνάγν. χρυσῶ. — Στῆλῃ 3, στίχῳ 6, ἀντὶ μπουρετὶ ἀνάγν. μπουρῶ.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τὰ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐπαινεθέντα, καὶ ὑπὸ τοῦ ὠραίου καὶ ἡμετέρου φύλου ἀπλήστως ἀναγινωσκόμενα καὶ περιπαθῶς ἀδόμενα

ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΗΝΤΑΗΘΗΣΑΝ

Ὅσοι καὶ ὅσοι δὲν τ' ἀνεγνώσαν. ἄς σπεύσωσιν ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΤΙ

Κρῖμα νὰ μὴ τὰχῃ κανεὶς! Γρήγορα θὰ μετανοίωσῃ.

Τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀντίτυπα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείῳ τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, ἀντὶ δραχ. 3 ἄδεται καὶ 4 χρυσόδετα.

Εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ Τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλῆς» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«Ἑλπνίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλινς», μυθιστορία Π. Ζακόν δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ — Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριαγταφύλλου Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασὶς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφαι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαρμὲ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοεὶς δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)